

Bíró Benedek Erdélyből jött, ahol a világon először tanulták meg az emberek, hogy a vallás szabad és az emberek Isten gyermekei. Erdélyből jött, ahol az emberek megtanulták egymást, kik-ki a maga fajtájából megbecsülni és ugyancsak megbecsülni egymás Istenben való hitét. Nem véletlen az, hogy **Father Bíró** a fairfieldi református templomtól nem messze építette fel a fairfieldi római katolikusok számára a templomot, mint ahogy azon sincs csodálkozni való, hogy az egyházközségük a reformátusok **Calvin Halljában** alakult meg. Erdélyben ezt így szokták. Mert ott az emberek, legyen az magyar vagy román, vagy szász, unitárius, római katolikus, lutheránus vagy református, mindenki Istennek egy külön adományát látják, úgy, ahogy a rózsa, a liliom, a szegfű, a borostyán, mind virág és mégis más-más szépségét mutatja az életnek.

Erdélyben — a hegyek között — az emberek csak felfelé nézhetnek, a szép, kék háza ég felé, Isten felé. Ezért olyan más a lelkületük, a gondolkozásuk, a jellemük. Mikor **Father Bíró** megnézte az új református templomot Fairfiel-den, csak annyit mondott: 'Látom, hogy ezt a templomot hittel építették'. A fairfieldi magyaroknak kijutott az a kívánság, hogy az utóbbi évtizedekben erdélyi papjaik voltak, mind a két egyházban. — Harangjuk is — ha egyszerre szólalnak meg — olyan szépen találnak egymást kiegészítő zengésű harmoniában, mintha testvérek volnának. Ezért szólalt meg **Father Bíró** halála hírére a reformátusok harangja is, mert benne egy testvért siratott, aki az életével és tanításával azt a különös más világot igyekezett közelebb hozni az emberekhez, melyet csak egy erdélyi ember és egy evangéliumi lelkületű **Ferenc-randi** barát-pap hozhat.

Barát-pap társai hazai göröngyöt szórtak a koporsójára, a fairfieldi református magyarok pedig áldják emlékezetét.

Babos Sándor.

